

ΤΑ ΔΥΟ ΣΠΑΘΙΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ: GILLETTE ENANTION WILKINSON

Ο πατέρας μου ήταν μόλις πέντε χρονών.

Η οικογένεια ζούσε σε ένα ορεινό χωριό που αγνάντευε από ψηλά την πεδιάδα. Από τα πέτρινα σπίτια ο κόσμος έμοιαζε μακρινός, κι όμως κάθε γεγονός κατέληγε κάποια στιγμή να ανεβεί το βουνό.

Είχαν αγοράσει μια κατοίκα από έναν συνδικαλιστή. Το ζώο κάποτε απέφερε εισόδημα, αλλά ο ιδιοκτήτης του είχε αποφασίσει να το πουλήσει.

Κάθε πρωί η γιαγιά μου προσπαθούσε να την αρμέξει.

Ποτέ δεν έφτανε.

Ο πατέρας μου ήθελε πρωινό, όπως όλα τα παιδιά. Έτσι στο τραπέζι εμφανιζόταν ένα φλιτζάνι: μπαγιάτικο ψωμί, λίγο κατσικίσιο γάλα και νερό του βουνού για να κρατήσει μια μέρα παραπάνω.

Αυτός ήταν ο πόλεμος πριν τον πει κανείς πόλεμο.

Τα χαράματα περπατούσε λίγο πιο πέρα από το σπίτι ως μια μικρή πλατεία και κοίταζε τον ουρανό.

Από εκεί παρακολουθούσε τη σύγκρουση σαν να ήταν παιχνίδι.

Αεροπλάνα διέσχιζαν τον ορίζοντα. Σειρήνες αντηχούσαν από την πεδιάδα. Βόμβες έπεφταν σε αεροδρόμια και σε στρατιωτικές εγκαταστάσεις. Οι μεγάλοι μιλούσαν ψιθυριστά, αλλά τα παιδιά κοίταζαν ψηλά.

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος είχε αρχίσει.

Αφορούσε τους πάντες.

Κι όμως, δύο γεγονότα που τα χώριζαν χιλιάδες μίλια έμελλε κάποτε να συναντηθούν σε ένα ξυραφάκι.

Οι Γερμανοί απάντησαν στις βρετανικές επιθέσεις βομβαρδίζοντας το Λονδίνο και άλλες μεγάλες πόλεις. Τα εργοστάσια επιβράδυναν την παραγωγή. Οι προμήθειες λιγόστεψαν. Ακόμη και τα περίφημα ξυραφάκια Wilkinson Sword άρχισαν να εξαφανίζονται από τα ράφια.

Την ίδια εποχή, οι βρετανικές δυνάμεις πολεμούσαν στην Αφρική.

Εκεί έπιασαν χιλιάδες αιχμαλώτους.

Ένας στρατός αντέχει την πείνα.

Ένας στρατός αντέχει τη ζέστη.

Αυτό που δεν αντέχει είναι η αρρώστια.

Το πρώτο τελετουργικό που επιβλήθηκε σε πολλούς αιχμαλώτους δεν ήταν ένας λόγος, μια παρέλαση ή έστω ένα εμβόλιο.

Ήταν ένα ξύρισμα.

Καθαρό πρόσωπο σήμαινε λιγότερα παράσιτα, λιγότερες μολύνσεις και περισσότερο έλεγχο.

Τους πρώτους μήνες όλοι έψαχναν τα Σπαθιά.

Τα Σπαθιά δεν υπήρχαν.

Το Λονδίνο δεν μπορούσε να στείλει αρκετά.

Τότε μπήκε στη μέση η Αμερική.

Πλοία διέσχιζαν τους ωκεανούς φορτωμένα τρόφιμα, καύσιμα, εξοπλισμό και, ανάμεσα σε αμέτρητα άλλα πράγματα, ξυραφάκια.

Μέσα στα στρατόπεδα αιχμαλώτων συντελέστηκε μια ανεπαίσθητη μεταμόρφωση.

Οι άντρες σταμάτησαν να ζητούν τα Σπαθιά.

Άρχισαν να ζητούν μια Gillette.

Όπως ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος είχε βοηθήσει να γίνει διάσημη η Wilkinson Sword, έτσι ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος βοήθησε να γίνει η Gillette μια κοινή λέξη.

Μια μάρκα είχε γίνει γλώσσα.

Χρόνια αργότερα, όταν αιχμάλωτοι, στρατιώτες και εργάτες γύρισαν στα σπίτια τους, στην Ιταλία, στη Γαλλία, στην Αίγυπτο, στην Ελλάδα ή όπου αλλού τους είχε φέρει η μοίρα, έμπαιναν στο πλησιέστερο μαγαζί και δεν ζητούσαν ξυραφάκι.

Έλεγαν:

«Δώσε μου μια Gillette».

Αυτή ήταν η μάχη που μετρούσε.

Και τα Δύο Σπαθιά την έχασαν.

Ferdinando